

Lydia **ROOD**

Zij haar zin

 Erotiek

Lydia Rood

ZIJ HAAR ZIN

60 erotische belevissen

[PixelPerfect Publications | Den Haag](#)

Meer dan 60 erotische belevenissen

Mannen denken iedere drie minuten aan seks, is de conclusie van wetenschappelijke onderzoekers. Rond het vrouwelijke gedachtengoed blijft het stil. Zijn vrouwen dan zoveel onschuldiger?

In meer dan 60 erotische uiteenzettingen schrijft Lydia Rood over het wassen van een komkommer, over *Intruders* en hoe opwindend die kunnen zijn, en over haar associaties bij een versnellingspook. Ze laat zich verleiden op de snelweg, meent dat mannen in een slip minder te verbergen hebben dan boxersshort-adepten en legt de erotische waarde van een werkmansschoen uit. *Zij haar zin* gaat kortom over de *ins* en *outs* van de vrouwelijke erotiek. Het is een pikante bundel, geselecteerd uit de spraakmakende columns die eerder in VIVA verschenen: een feest van herkenning voor vrouwen en een opwindende leerschool voor mannen.

Meer [ebooks](#) van Lydia Rood

Meer [informatie](#) over Lydia Rood

Voorwoord: Gordijnen open, licht aan

Het is met seks net als met de *Privé*: iedereen smult ervan, maar ervoor uitkomen is wat anders. Natuurlijk wil die ene oom met een borrel op nog wel eens opscheppen over de lenigheid van tante, maar dan doet tante in elk geval net alsof hij maar wat zit te liegen, met zo'n gezicht van: *die mán*... En over het feit dat oom behalve in tante ook nog wel eens in zijn collegaatje knijpt, daar hoor je niemand over.

Waar tante in knijpt, of in zou willen knijpen, waar ze aan sjort, waar ze aan sabbelt, waar ze misschien zelfs wel eens op slaat – laat staan waar ze aan dént! – daar kom je niet achter. Heb je ook zo'n vaag gevoel van gène gekregen van dat vorige zinnetje? Dat komt doordat vrouwelijke seksualiteit nu eenmaal niet iets is waarover je het hebt. Er komen kindjes van, en dat moet genoeg wezen. Een vriendinnetje van mij zei toen ze klein was eens dat ze later 'dikke borsten' wilde, want dan kon ze . haar baby's 'lekker veel melk' geven. Maar dat kan met kleine borsten ook; dat die dingen nog een andere functie hebben, had niemand haar duidelijk gemaakt. (Borsten zijn pas rond geworden toen de aap rechtop ging lopen en niet meer zo lekker haar kont kon laten zien. Dat had niets met kindjes, maar alles met mannetjes te maken.)

Behalve met mannen wordt seks geassocieerd met jonge mensen. Toen een oudere kennis me laatst eens toevoegde dat iets er goed uitzag (wat?), dacht ik geen moment aan mijn mini-jurkje. 'Opa heeft nog wel ogen in zijn hoofd, hoor,' strafte hij me af, en terecht. Maar het is een onuitroeibaar misverstand: dat oude mensen geen recht meer hebben op een wip, of een geile gedachte.

Over kinderen en seks gaat ook niet hardop, tenzij met moreel verontwaardigde hoofdletters zoals in Oude Pekela, Epe en Bolderkar. Dat elk kind van vijf zich met vriendjes terugtrekt om zich uit te kleden en elkaars gaten en uitsteeksels te exploreren, dat het er daarbij vaak uiterst experimenteel en inventief aan toe gaat, dat het spelletje weer opduikt als ze tien zijn, dat er in de tussentijd flink aan de eigen delen geprutst wordt, dat willen we liever niet weten – en intussen gaan de boekjes en video's met de wat ondeugender kinderspelletjes als warme broodjes onder de toonbank door.

Over seks praten kun je nog het makkelijkst met homo's van de mannelijke kunne. Die willen nog wel eens vertellen wat ze doen, met wie, en hoe. Maar daar willen heteromannen weer geen woord over horen, en persoonlijk durf ik een pot ook niet te vragen naar haar intieme nachtleven – een lesbienne is tenslotte een soort vrouw in het kwadraat.

De *Privé* lezen we nooit, maar we weten precies dat Richard Gere van zijn vrouw af is en dat zij na hem onmiddellijk lesbisch is geworden en dat Michael Jackson nog even wacht met zijn ombouwoperatie. Porno kopen we niet, en over bedgeheimen hebben we het niet, maar seks zit in elke cel van ons lichaam en vooraan in onze gedachten, als een hormonaal dictaat. Ik schrijf al jaren kinderboeken, maar zelfs van de bekroonde zijn lang niet zoveel exemplaren verkocht als van die ene bundel erotische verhalen... allemaal met een cadeaupapiertje eromheen onder veel gegiechel aan een ander gegeven. Als een vrouw iemand een 'lekker ding' noemt wordt er om haar heen nog altijd een beetje geschrokken. Fantaseren doen we stiekem en in een verstikkende stilte.

Vandaar dat ik het een bevrijding vond toen VIVA me vroeg een wekelijks stukje over erotiek te schrijven: eindelijk kon ik mijn vieze geest een beetje door laten waaien. Schrijven is minder eng dan praten: niemand is erbij als je het doet. Het kostte geen enkele moeite om elke week een onderwerp te vinden, en het luchtte enorm op. Hoe langer het duurde, hoe meer ik durfde. De gordijnen mochten open, het licht ging aan – en de burens bleven me groeten.

Ik ben nog niet echt oud, niet meer echt jong, niet homoseksueel en geen kind. Ik ben ook geen seksuoloog; hooguit ervaringsdeskundige. Vandaar dat ik het dus voornamelijk heb over mijn eigen ervaringen: die van een heteroseksuele volwassen vrouw. Alles wat ik beschrijf is echt gebeurd; zo niet met anderen, dan wel met mij.

Hier dan. Met alle mogelijke excuus aan de kinderen, de ouderen en de homoseksuelen die ik zo ongemanierd neger. En met nog hartelijker verontschuldigen aan alle mannen die ik zo schaamteloos in hun blote kont zet. Sorry, het was sterker dan ik. Weet je wat: ik draag deze bundel op aan jullie:

aan alle mannen die me – bedoeld of onbedoeld – zoveel onbedaarlijk plezier hebben gegeven.

Hard tegen zacht

Eindelijk! Eindelijk is er een soort discussie op gang gekomen over de ware aard van de vrouwelijke lustbeleving. Willen wij een *softie* in bed, die ook op de cruciale plaats best *zacht* mag zijn? Of houden wij ervan bruut genomen te worden door iemand die zijn eigen erectie als wapen ziet in een strijd waarin alles geoorloofd is?

Voor de radio mocht ik een tijdje geleden zeggen wat ik ervan vond. De interviewster was van de school 'seks gaat over neuken en klaarkomen en de rest is gelul'. Ze reageerde daarmee op de enquêtes in *Margriet* en *Opzij* waarin tederheid, humor en de afwas hoog hadden gescoord als eigenschappen van de ideale minnaar. Waarin zij niet geloofde. Kort daarvoor had ik gesproken met een dame van de televisie die dezelfde lijn aanhing. Zij, de eerste BOM van Nederland, was van het type 'broek aan en oprotten'

Het was duidelijk wat ze wilden horen. Ik was hun ter wille. En van harte. Want, hoe heerlijk ik het ook vind dat mijn vent zijn eigen overhemden strijkt en die van mij er soms bij, hoe lief hij ook met kinderen is en hoe trots hij ook is op mijn werkend leven, met seks heeft dat geen donder te maken. In bed is hij gewoon de baas, en zo hoort het ook. Zo hoort het, want zo vind ik het lekker. Ik hou wel van een tikkeltje bruut, en dus mag hij.

Maar ik ben de norm niet, en die vrouwen van de radio en de televisie ook niet, daar zit misschien een kneep. Op een feestje praatte ik eens met een kennis die, dacht ik, een korte affaire had gehad met een jongen die ik ook van in bed kende. Zijn strategie om mij op te winden had bestaan uit het zachtjes kriebelen van mijn buik, als ik me goed herinner, en mijn dijen. Het was niet onaangenaam. En omdat hij mijn rechtmatige partner niet was, leek het zelfs opwindend. Maar terwijl ik nog wachtte op het eigenlijke begin van het voorspel, bleek hij het al tijd te vinden voor de hoofdmoot. Vijf minuten later was het voorbij. Zodat ik op dat feestje mijn mond opendeed om te gaan zeggen: 'Vond jij hem ook zo waardeloos in bed?' net op het moment dat zij begon te zeggen dat hij zo lekker kon vrijen. Ik sloeg mijn mond dicht en veranderde van onderwerp, voor het geval ze verliefd op hem was. Wat ze bleek te zijn – ze hebben net hun eerste kind gekregen. Een kind dat door zachtjes kriebelen verwekt moet zijn. Haar smaak en de mijne kwamen misschien voor het uiterlijk schoon overeen, maar toch zeker niet waar het eisen aan seks betrof.

Ik had die jongen, waar ik behoorlijk verliefd op was, laten lopen omdat ik een leven lang gekriebel geen aanlokkelijk vooruitzicht vond. Dat is nog zo'n hardnekkig

misverstand over vrouwen, dat door sommige soorten feministen nog aangewakkerd lijkt te worden: dat ze seks niet zo belangrijk vinden. Als hij maar lief is met kinderen. Als hij maar de afwas doet. Wie heeft dat toch bedacht? Zelfs de biologie is daarmee in tegenspraak: mensenvrouwtjes zijn de enige in het dierenrijk die een orgasme kunnen hebben. (Persoonlijk vind ik dat het beste argument voor de superioriteit van de mens.) Ook die vriendin van mij bleef bij de kriebelaar omdat ze hem zo lekker vond – of hij lief is met kinderen moet nog maar blijken. Seks is een drift en driften overheersen al het andere: als vlooien niets te eten hebben, gaan ze niet verhuizen, maar zetten ze het op een voortplanten. Terwijl vlooienvrouwtjes daar niet eens wat aan vinden.

Wij wel. En daar zouden we vrijwillig van afzien? Ik geloof er niets van. Seks is neuken en klaarkomen en de rest – is voer voor biologen.

Model boomstam

Vrouwen, dat is algemeen bekend, zijn niet geïnteresseerd in omvang en vorm van het mannelijk lid. Dat gaat toch maar zo'n zeven centimeter naar binnen, en zeven centimeter haalt zelfs de minst ontwikkelde puber wel. Geen enkele man hoeft bang te zijn dat hij niet aan de norm voldoet. Des te vreemder dat je niet met meneren over seks kunt praten zonder dat ze vroeg of laat informeren naar je eisen op dat gebied. Maar van het antwoord willen ze nogal eens schrikken.

Ik ben niet altijd monogaam geweest, en ik ben het dan ook nu niet uit overtuiging, maar meer uit pragmatisme. Een van de nadelen van een vaste relatie is dat je er in de meeste gevallen geen wisselende contacten bij kunt hebben – dat ontaardt te vaak in gedoe. Een van de nadelen van wisselende contacten is trouwens dat ze in veel gevallen ontaarden in een vaste relatie – dus ook weer gedoe.

Laverend tussen deze klippen ben ik wel eens in bedden beland waar ik niks te zoeken had, vaak met het voornemen 'niks te doen'. Dat voornemen spreek ik dan ook uit, van tevoren, zodat ik niet bang hoeft te zijn voor onverhoedse aanvallen op mijn eerbaarheid.

Maar zelfs vrienden wie mijn kuisheid helemaal niet interesseert, hebben wel eens een ochtenderectie. En ik heb een gezonde nieuwsgierigheid, dus ik ga niet om dat ding heen zitten kijken. Ik wil maar zeggen: ik heb genoeg gezien om te kunnen vergelijken. En genoeg met meneren over seks gepraat om te weten dat er veel waarheid schuilt in het mopje over mannen en inparkeren ('Ze denken dat zo'n stukkie dertig centimeter is').

Mannen, dat is algemeen bekend, willen hun deel graag meten. Ze doen dat onderlangs – dat scheelt al zo een centimeter – en natuurlijk alleen als het de maximale grootte heeft bereikt. Kennelijk zijn ze niet helemaal gerust op die desinteresse van vrouwen.

En ik (dat is gelukkig niet algemeen bekend) vind het leuk om vreemde meneren van hun stuk te brengen, en ze in een moeite door af te helpen van hun waanidee over vrouwen. Vandaar dat zo'n gesprekje zo kan gaan:

'Stel jij eigenlijk ei-... ik bedoel: wat vind jij nou... dat je zegt... Eh, hoe groot vind jij...'

'Achtien centimeter. Dat is wel het minimum.' Ik kijk de meneer strak aan. Er valt altijd een stilte. Aan de andere kant van de seksekloof wordt koortsachtig nagedacht. Wat was het ook alweer? Zestien centimeter? En dat was onderlangs, maar misschien bedoel ik bovenlangs? Denken soms alle vrouwen zoals ik? De boeken

zeggen toch duidelijk dat vijftien centimeter al heel mooi is?

'Maar liever nog twintig,' zeg ik nonchalant. 'En recht. En niet zo'n dunne. Gewoon: model boomstam.'

Tegen die tijd is er wat de andere kant betreft plotseling een einde gekomen aan het gesprek over seks. Tenzij de meneer in kwestie twintig centimeter in huis heeft, en hij het nodig vindt dat te melden. Maar dan hoef ik niet meer. Een lid is pas mannelijk als het met gepaste vanzelfsprekendheid wordt gepresenteerd op het moment dat er vraag naar is.

Bovendien kan ik, dankzij mijn veldwerk, zelf zien wat er achter de gulp van een vreemde meneer schuilt. Lengte van neus en vingers geven dat geheim altijd prijs.

'Laat je vingers eens zien,' vraag ik soms. Ik vertel nooit waarom. Wat zou hij ook aan het eerlijke antwoord hebben: 'Veertien centimeter. Laat maar zitten verder.'

Want wat over vrouwen algemeen bekend is, is over het algemeen niet waar. Ook ons oog wil wat.

Geladen

Het moest gaan onweren tegen het einde van die dag. Het was bloedjeheet en de lucht werd van parelkleurig langzaam grijs. Het was druk op de weg, en zoals altijd op werkdagen, zat in de meeste auto's een man alleen. Niet in die van mij; daarin zat een vrouw alleen. Met twee ramen helemaal open en luide rock 'n roll aan om het onweer te manen op te schieten.

Sommige vrouwen (misschien wel alle) hebben de meeste zin om te vrijen vlak voor ze ongesteld worden. In elk geval hebben alle mannen de meeste zin vlak voordat het gaat onweren. Ik zag bruine armen uit vrachtwagens hangen, voeten op raamstijlen rusten; iedereen zat onderuit gezakt, met zijn heupen naar voren. Overhemden stonden wijd open, armen lagen op de leuning van stoelen waar een vrouw hoorde te zitten, maar niet zat. Alle chauffeurs leken knap met hun zonnebrillen op. De lucht was geladen.

Ik moest heel ver en ik was heel moe en heel warm. Ik had de ventilator op zijn hoogst gezet en liet de lauwe lucht mijn gezicht droogblazen. Mijn haren woeien daardoor om mijn gezicht alsof ik in een cabriolet zat. Mijn zonnebril verborg mijn vermoeide ogen. Mijn jurkje was ook moe; de bandjes zakten van mijn schouders en het decolleté zat niet meer zo strak als die ochtend. Een bloot been had ik opgetrokken om kleven te voorkomen; het glansde van de zon.

Dat ik werd ingehaald, was niet zo bijzonder, ik reed maar honderdtwintig. Wel dat de auto naast me *bleef*. Ik keek opzij, recht in de grijs van een gebruind gezicht. Toen reed hij door. Een witte Ford Scorpio.

Even later haalde ik een witte Scorpio in. Dezelfde? Die man had toch haast gehad? Ik keek opzij. Het was hem. Hij grijsde weer, en wuifde.

Opeens voelde ik mijn hart kloppen. Ik had nog nooit meegemaakt dat iemand in een personenauto me opmerkte. Van knipperende vrachtwagenchauffeurs kijk ik niet op; die mannen hebben niets beters te doen en ik rijd in een grote menerenauto, en dat valt op. Bovendien kunnen zij veel zien in die grote, hoge spiegels van ze. Maar dit was anders.

Ik spoot hem voorbij. In liefde en oorlog is het geoorloofd harder te rijden dan mag. Ik liet me daarna terugzakken, voegde weer rechts in en keek wat er zou gebeuren. Even later reed de Scorpio weer naast me. Een sterke arm, over de stoel naast hem gestrekt, werd iets geheven. Een polsgewricht bewoog zich lui en suggestief. Ik zwaaide terug. Zwenkte naar links. En zodra hij weer op de rechterbaan zat, stootte ik hem opnieuw voorbij. Deze keer bleef ik lang links rijden.

Hij volgde me. Ik genoot van mijn macht: ging ik honderd zestig rijden – hij ook. Nam ik genoeg met honderd twintig – hij ook.

Bij de volgende keer dat we elkaar in het gezicht konden zien, keek ik beter. Een brede rij witte tanden. Zijn vingers, die intussen buitenboord op het dak trommelden, zagen er dwingend uit. Hij was niet mijn type. Maar het moest gaan onwieren en dit was een echte snelwegflirt. Ik schoof mijn billen naar voren op de stoel en stak mijn borsten naar boven. Ik likte langs mijn lippen om ze glimmend te maken en liet me inhalen. Zijn vinger, boven het dak, wees naar rechts. Even later kwam het bord p 600 METER voorbij. Het hart klopte in mijn keel. Doen?

In plaats ervan gaf ik gas. In mijn spiegeltje zag ik dat hij al op de afrit zat. Ik gaf nog meer gas. Mijn haren woeien op.

'Wat heb je?' vroeg mijn partner toen ik hem bij thuiskomst besprong.

'Niets,' zei ik. 'Het is het weer.' De eerste flits schoot door de lucht.

Meisjesdroom

Toen ik een klein meisje was, dacht ik natuurlijk dat ik later een geliefde zou krijgen die mij een rode Jaguar cadeau zou doen en zelf de voorkeur zou geven aan zijn oude, maar nog steeds glimmende motor. Daarvoor hoefden alleen een paar kleinigheidjes in orde te komen: ik moest oogverblindend mooi worden en ik moest mensen met veel geld leren kennen, én verdragen.

Met dat eerste kwam het wel in orde – ik werd weliswaar niet oogverblindend, maar mooi genoeg, tenminste naar mijn eigen maatstaven – maar dat tweede wilde niet lukken. Ik kwam nou nooit eens iemand tegen die de Jaguars voor het weggeven had, of het moest meteen een onuitstaanbare bal zijn aan wie je al op twee meter afstand kon zien dat hij er nooit achter zou komen waar mijn knoppen zaten en die in bed bovendien naar bier zou ruiken. Zulke types zien in een Harley Davidson hooguit een statussymbool, maar erop rijden, laat staan ervan houden, kunnen ze niet.

In plaats daarvan koos ik voor een man met weinig talent voor rijkdom, maar met de juiste hand van vrijen. En net zoals veel mensen die vroeger een meisje zijn geweest, hield ik stiekem mijn droom van de motorrijder, voor eenzame uurtjes fantaseren was die bruikbaar genoeg.

Het was altijd zomer. Ik zat dan bij hem achterop, en greep me angstig vast aan zijn zwarte, zwaar-leren jack, terwijl hij in de bochten zo heftig terugschakelde dat mijn borsten tegen zijn krachtige rug gedrukt werden en mijn tepels hard werden onder mijn T-shirt. We reden over kronkelige dijkjes; er werd veel geschakeld. Als het bochtenwerk me te veel werd, stopte ik mijn handen in zijn zakken om meer houvast te hebben. En wat een verrassing: in de voering zat aan beide kanten een gat, waardoor ik mijn handen kon steken. En dan merkte ik onmiddellijk dat hij zeker niet uit onhandigheid zo bruusk terugschakelde. Of maakte het motorrijden zelf hem soms zo opgewonden? Ik drukte mijn handen stevig op zijn gulp, ongezien onder zijn jack, en wreef met mijn duimen over het gladde leer tot het op barsten leek te staan.

Het was een mooie droom, maar op den duur is dromen toch niet meer genoeg. Toen een van mijn vrienden een oude motor kocht, heb ik even met de gedachte gespeeld van partner te wisselen. Toen hij hem weer verkocht, was dat aan mij. Het was het duurste cadeautje dat ik ooit aan iemand gegeven heb, maar soms moet je het lot een handje helpen. Een droom wordt niet per se minder mooi als hij uitkomt. Eindelijk had ik mijn eigen motorduivel in huis, al stapte hij dan nog in spijkerbroek op zijn 'fiets'.

Watertandend liep ik pas geleden de motorkledingwinkel binnen. Zoveel zwart

leer had ik zelfs niet bij elkaar kunnen dromen. Thuis lagen er wat dwangbevelen voorrang te eisen, maar ik kon pinnen in die winkel en voor ik het wist las ik: U HEEFT BETAALD. Opeens had ik kilo's en kilo's soepel zwart leer voor het weggeven. Ik stelde me voor hoe hij eruit zou zien als hij het droeg: strak, sterk en een beetje gevaarlijk.

De eigenaar van de winkel bood me koffie aan en bekeek me lang.

'Ik wou dat ik zo'n vriendin had,' zei hij.

Ik lachte maar wat. Hoe zou ik ook kunnen uitleggen dat ik eigenlijk alleen mezelf een cadeautje gaf? Het zou te veel van mijn geheime fantasieën hebben verraden.

Ik zit achterop, hang mee in de bochten, snuif de geur van leer op. Ik druk me tegen zijn rug, wroet in zijn zakken en hoop dat er gauw een gat in de voering komt.

Onder goed

Het is me eens in een café overkomen dat een jongen zijn eigen aantrekkelijkheid als nachtpartner wilde vergroten door de mededeling: 'Ik heb een *boxershort* aan!' Het is al een tijdje geleden, toen boxershorts nog niet zo wijdverbreid waren als nu, en hij dacht kennelijk dat ik hem likkebaardend zou volgen, waar dan ook naar toe. Mijn reactie moet hem tegengevallen zijn.

Ik heb het niet op boxershorts. Simpel gezegd komt het erop neer dat ze de koopwaar te veel verhullen. Strakke billen? Een welgeschapen lustobject? Het is tussen al die lappen niet af te lezen. Boxershorts zijn ook nog vaak druk bedrukt, zodat er helemaal geen lijn meer in valt te ontdekken. En ik hou van lijnen: mijn blik volgt ze langs binnenbenen omhoog en langs ruggengraat en ribbenkast naar beneden – waar ze zich dan verliezen in een soort broekrok die ik zelf al niet eens aan zou willen trekken. Een van de mooiste plekjes van een mannenlijf zijn te vinden aan weerszijden van de buik, waar vaak een lijntje loopt van heup naar lies. Dat hele lijntje verdwijnt onder zo'n ding.

Ik heb nog nooit een boxershort zien hangen in een sekswinkel, trouwens. Van leer of rubber, of gewoon van katoen, maar het is altijd een slip. Geen wonder: een slip verhult zonder het lijnenspel te verstoren. Een slip maakt nieuwsgierig zonder de kluit te belazeren. Een slip is ontworpen op het ideale mannenlijf: strak en in de vorm van een pijlpunt. Aan de andere kant suggereert een boxershort brede heupen en slappe billen, en je kunt er een hele bierbuik in kwijt, zonder dat iemand het merkt – totdat het te laat is.

Maar het gaat verder dan het lichamelijke. Een tweeling die ik ken, allebei jongens, en uiterlijk sterk op elkaar lijkend, blijkt bij het uitkleden onmiddellijk twee-eiig te zijn: de een onthult dan namelijk een slip, de ander een boxershort. Dat is geen toeval, niet zomaar een keus. De een beschouwt zichzelf als lekker hapje, en wil dat best laten zien. De ander denkt (geloof ik; ik heb het hem niet gevraagd): ik blijf net zolang gekleed (want een boxershort is ook *chic*) tot ik haar in bed heb, want als ik dan eindelijk met de billen bloot moet, vindt ze me aardig genoeg om te blijven.

Een kwestie van karakter dus.

Geloof ze dan ook niet, die jongens die zeggen dat 'het zo lekker zit' – die heb je in allebei de groepen. Net zoals iemand met een stropdas anders in elkaar zit dan een man in een open overhemd, verschilt de boxershortman van de slip drager. Zelfvertrouwen en genoegen in het eigen lijf aan de ene kant – met misschien een

tijke exhibitionisme. Onzekerheid en voorzichtigheid aan de andere kant, met misschien zelfs een greintje schaamte. De een komt uit voor zijn wellust, de ander denkt beter af te zijn als hij zijn wellust ontkent. En mijn voorkeur voor slips en de bijbehorende soort man is een kwestie van smaak.

Zo gezien bewees die jongen in het café mij een grote dienst toen hij me vertelde wat hij onder zijn spijkerbroek droeg. Hij bespaarde me de moeite van het obligate goede gesprek met het doel erachter te komen wat voor type hij was. Hij vertelde me meteen wat voor vlees ik in de kuip had.

Misschien heeft hij zelf niet geweten waaraan het lag, maar Marcel van Dam, toen nog politicus, is een tijdje erg populair geweest. Dat kwam doordat hij in de een of andere quiz op de vraag wat het eerste was dat hij 's ochtends deed, ondeugend lachend antwoordde: mijn onderbroek aantrekken. Er ging een golf van warmte door de studio. En terecht. Want boxershort of slip, in bed horen ze allebei natuurlijk *uit*.

Zondagdromen

Zo'n zondag die niet op gang wil komen: je hebt wel gedoucht, maar je nog niet aangekleed, je hebt wel een hapje gegeten, maar nog niet genoeg, je hebt wel een beetje gevreeën, maar nog niet echt. Op zulke zondagen kom ik mezelf tegen boven de zaterdagkrant, dat wil zeggen boven de advertenties onder 'Huwelijk en kennismaking'. Zulke zondagen lijken gemaakt om te dagdromen.

Hoewel ik houd van goede gesprekken, me op mijn gemak voel in wat hier natuur heet, gevoel voor humor heb als me dat zo uitkomt, en met een beetje goede wil sportief te noemen. Men, lijken die oproepjes die zo veel van elkaar weg hebben toch niet voor mij geschreven. Al dat samen dommelen voor de open haard, die glazen goede wijn, dat eindeloze van het leven genieten doen me niets, en zelfs als uitgangspunt voor een dagdroompje zijn ze te slap, te saai, te sullig.

Het is waar dat alle mannen hetzelfde willen: ze willen een *vlotte, spontane, slanke* of hooguit *volslanke*, in ieder geval representatieve vriendin omdat hij het alleen-zijn beu is en zij daar maar eens verandering in moet brengen... en ze besteden lang niet zo veel regels (en dus geld) aan het aanprijzen van hun eigen aantrekkelijkheden als aan het opsommen van hun eisen, zodat de lust je al snel vergaat.

Maar op zo'n zondag die toch niet op gang komt is er geen haast, en dan kom je toch nog van alles tegen. 'Jongen (18) z.k.m. volslanke vrouw 30 + die mij wel verl. en opl.' bijvoorbeeld. Die mij wel wat en wat? Verleidt en opleidt? Verlangt en oplapt? Verlaat en oplicht? Welke geheime jongensdromen verbergen zich achter die verlegen, opgelaten puntjes? Hoe dan ook: hier is mijn kans om een jongen te ontmoeten. Ik trek er lekker wat tijd voor uit.

Daarna heb ik zin in wat pittigers. Allemaal lief en aardig, zo'n prille minnaar, maar voor je het weet beginnen ze over een haardvuur en een goed glas wijn, dus verder maar weer.

'Dracula (33, 1.85) zkt. vr. (25-40) om in te bijten. Reageer voor middern.' Dat wordt hem. Je weet dat het goed zit: hij is ruimdenkend en modern (zijn minnares hoeft geen tien jaar jonger te zijn), hij heeft gevoel voor humor, en, het belangrijkste: hij bijt. Het is geen softseks deze keer, maar menens. Ik breng twintig minuten met Dracula door, en hij stelt me niet teleur. Hij is gretig en een tikkeltje te wild, *amiga*. Natuurlijk drijft hij het grapje te ver door, door om middernacht aan te komen zetten in een zwarte cape en met namaaktandjes uit de feestwinkel, maar dan heb ik mijn pleziertje al gehad en sta op het punt om ertussenuit te knijpen.

Dan wordt het tijd voor iets rustigers, iets meer het midden van de weg. 'Wij zoeken een leuke, vlotte, erot. ingestelde vrouw, die het leuk zou vinden om eens een afspraak te maken met 2 vlotte slanke vrienden van 28 en 41 jaar.' Zou ik dat leuk vinden, een afspraak met twee mannen? Waarom niet? Vier handen die me in mijn jas helpen, een dubbele dosis complimentjes, twee voeten in verschillende schoenen die onder tafel de mijne zoeken? Natuurlijk! Ik laat me een kwartiertje verwennen.

Maar op zo'n zondag zonder haast kan alles, en veilig boven mijn krant durf ik ook alles. Ik trek stoute schoenen aan en laat me verleiden door: 'OVER DE KNIE – hierover gaan mijn fantasieën. Jonge man (34) zoekt vrouw om deze fantasieën mee te delen, zowel dom. als onderd.' Ik probeer het allebei, dom. en onderd., en als het begint te schemeren weet ik nog niet wat ik het leukste vind.

En dan is de zondag opeens voorbij en kan de krant bij het oud papier. En ik kleed me aan en maak me mooi en ben in voor actie.

Verzameling

Op een dag kwam ik de hal binnen van het gebouw waar ik werkte en werd door de portier verwelkomd met een brede glimlach en de woorden: 'Ik heb vanochtend met je in bad gezeten.'

Ik moet hem verwilderd aangekeken hebben. Ik had eigenlijk die ochtend uitgeslapen na mijn nachtdienst en boodschappen gedaan. En hoewel ik de nacht ervoor gezellig met hem over politiek had geouwehoerd, wist ik niet eens dat die man een bad h ad.

Hij begon ondeugend te kijken toen hij vertelde dat het erg lekker was geweest, maar tegen die tijd had ik het zelf ook al begrepen. Ik begon te grijnzen: dit was er weer een voor mijn verzameling. De verzameling is nog erg bescheiden van afmetingen maar erg mooi van kwaliteit.

De eerste keer dat een jongen opbiechtte dat hij 'het' wel eens met me deed zonder dat ik daar verder iets van merkte, was ik stomverbaasd. Filmsterren of sprintkampioenes kon ik me voorstellen, maar fantaseren over iemand die je *kent*?! Sindsdien heb ik begrepen dat het veel vaker voorkomt dan ik me realiseerde. En nu verzamel ik dus erotische fantasieën waarin ik zelf voorkom. Jammer genoeg krijg ik niet altijd te horen wat ik dan doe en hoe.

In een van de pronkstukken zit ik op het trapje achter het huis van een collega. Ik heb een lange rok aan en verder niets. Dat ik ook onder die rok niets draag, stelt hij zelf vast, met zijn mond. De man die me van deze fantasie op de hoogte stelde, nodigde me nooit bij zich thuis uit. Het ging hem al te ver samen in de kantine te lunchen.

Een jongen die ik ook ken van het werk vertelt me vanachter zijn bureau dat hij een nieuwe onderbroek heeft, en ik vraag: 'Laat eens zien?' Hij neemt me mee (in de lift, waar we tegenover elkaar staan zonder iets te doen) naar de fotostudio, waar de deur op slot kan en het rode licht aan.

Daar kleden we ons een beetje uit, en ga ik op mijn knieën voor hem zitten. De rest kan ik raden, dat hoefde hij me niet te vertellen.

Een heel mooie is deze: in een café ontmoeten een vriend en ik een aardige Antilliaan met lange bovenbenen, die met ons meegaat. We brengen met zijn drieën de hele nacht door en de vriend bepaalt wat er gebeurt – soms kijkt hij alleen maar toe.

Weer iemand anders koestert reddersfantasie en over mij: ik steek me in de nesten – bijvoorbeeld door met de verkeerde mannen naar de verkeerde plaatsen te gaan –

en hij werkt me er weer uit. Ik weet niet zeker of dit onder erotiek valt; misschien is het Prins-Op-Het-Witte-Paard-gedroom. Het ontroerende van het geval is dat hij een kop kleiner is dan ik en heel wat minder doortastend. Ik heb eens, in het echt, bij hem achter op de fiets gezeten en toen bleek het al een heel probleem het voorwiel op de grond te houden. Maar in zijn verbeelding kan hij alles.

Hoe klein mijn verzameling ook is, ik ben er behoorlijk trots op. Waarom eigenlijk? Ik denk omdat het feit dat ik ze te horen krijg vertrouwen suggereert, en intimiteit. Ik ben voor hen kennelijk net iets meer dan een constructie van ledematen met een paar aantrekkelijke extra's.

Natuurlijk heb ik er zelf ook nog wat aan. Ten eerste krijgt een verder keurige vriendschap er een spannende dimensie bij. En ten tweede is natuurlijk niets zo goed voor je liefdesleven als de wetenschap dat je door derden, door vierden en door vijfdens begeerd wordt.

Nee, dan geven postzegels toch heel wat minder bevrediging.

Op bestelling

Met de meeste vaste vrienden is het slecht uitgaan, vooral als ze denken dat ze de buit binnen hebben en geen moeite meer hoeven te doen. Ze gaan wel mee, maar dansen doen ze niet. Na een paar pilsjes staan ze verschrikkelijk hun best te doen, maar niet ter wille van jou: om indruk te maken op, in het beste geval, hun vrienden, of in het slechtste geval op de mooie meid achter de bar. Ze laten de deur voor je neus dichtvallen en melden aan het einde van de avond dat ze hun portemonnee niet bij zich hebben, voor ze zich door jou naar huis laten rijden – en mij overkomt het dan ook nog wel eens dat hij onderweg in slaap valt. Als je van aandacht houdt, moet je eigenlijk niet aan een relatie beginnen.

Het alternatief – de wip voor één avond – blijft ook niet lang bevredigen. Maar in een wereld waarin alles te koop schijnt, blijkt ook aandacht te koop te zijn. Ik heb daar eens aan mogen ruiken: op een avond kreeg ik een gigolo cadeau. Zo'n man die alles doet wat jij wilt en niet om je telefoonnummer zeurt na afloop.

Zo'n man die eruitziet om te stelen – in een strakke 501 en een gebleekt spijkerjack bijvoorbeeld. Een man zonder snor, baard of bril. (Geen, maar dan ook geen enkele van de dappere dames die een man bestellen, wil snor-baard-bril. Waarom weten gewóne mannen dat niet?) Een man die ruikt naar schone was en schone man – maar niet naar aftershave, voor het geval jij thuis een echtgenoot hebt die een ander merk gebruikt.

Zo'n man die onmiddellijk in de benen schiet als jij wilt dansen. En zonder morren toekijkt als je toevallig met een ander danst – om je daarna te vertellen hoe goed je eruitzag... Een man die zo'n veel te dure roos in plastic voor je koopt en erin slaagt te doen alsof dat ook voor hem de eerste keer is. Die de deur voor je openhoudt totdat je laat merken dat dat je een beetje te veel van het goede is.

Zo'n man die zich uitkleedt als jij daar prijs op stelt, die jou uitkleedt als je daar prijs op stelt, en die tien antennes tegelijk uitsteekt om erachter te komen wat je nog méér wilt – of wat je beslist niet wilt. Zo'n man die genoeg condooms bij zich heeft om een heel hotel voor aids te behoeden en daar geen woord aan vuil maakt. Een man die je ten slotte vertelt dat het een heerlijke avond is geweest, ook voor hem, natuurlijk, wat dacht je dán?!

En als het beviel en je wilt weer eens wat, dan noem je de naam waarbij je hem kent en het bureau zorgt dat je hem krijgt. Ik heb van vrouwen gehoord die op die manier een net echte affaire onderhielden, die zakelijk genoeg was om leuk te blijven. Eerlijk is eerlijk: toen ik laatst met een gratis man op stap was die ook